

il.

Joulu-

MERKURI.

N:o 3.

1924.

A. S. A. 1930
Märkuur

JÕULU MERKUR

SF 10685
10365

N: 3

19. det. 1924.

III aastak.

Jõululumi.

Lumehelbed libisevad tasa alla,
värisedes rahusella kapest,
kuulutab kes kallist ajast.

Tõber, ära porisse neid talle!
Kohad kõik et valgendaksid lumest,
muude palju puudub jõululumest.

Rahutumalt aga voojab rahvas väljas,
täidet jõulueelsest elusest.
Tallab porri valget lumest.
Ülestaköik too, maa kas kaet või paljas.

Aardo.

Kaubanduskooli XI. aastapäev.

Õppurkond oli äravil. Ligines ju kooli hällipäev. Noored ootasid; loeti päevi ja tunde 29. novembrini. Hoolega askeldasid neid, kellel kohustusiks peol midagi korraldada ehk ettekannda. Neil kadusid päevad ja tunnid liig kiiresti. Poldud harjutustega ega proovidega lõpul, kui ju tähtpäev ukse ees. Tehti veel viimased katsed ja tunnustati proovid lõppenuks.

Tegelikult pidid peole pääsema ainult sellekohaste kutsete ettenähtajad, ent nagu selgus, olid kutsed vist ainult vormitaiteks, sest külalisi oli peol saagelt rohkem kui kutseid välja jagatud. Millega see seletatav, võib olla teab sellest pidusommisjon. Pidu avati sama kooli laulusõnni ettekannetega, mis olid rahulolevad. Laulusõnni järgnesid deklaratsioonid, mis lüüdiselt jätsid kaunis häa mid-je. Järgnes saksakeelne lastenäidend mis mõnusalt ette kanti. Minuseks oli asjaolu, et puudus lava ja muud abinõud. Näidid puistis häa mängu peale vaatamata see etendus rohkem kummimänguna. Nimetamise väärt olid ka veel püramiidid, mis kenasti kombineeritud.

Üldse võis ettekannetega rahul olla. Ent kas ei tundunud see vöörakelsete ettekannete/proh-

kuu uhkustajena? Toib olla esin ja ensinid ka
kõhelistes kus seda arvamist avaldavad, kuid mi-
das kellegi maitse.

Kui lõpp hea, siis kõik hea. Nii ka siin.
Päevade parimadest lastest esimene aknast seali,
segaid kõikide mehed end valsi keerisesse.

M. Murk.

Pühade saun.

Olen linnames, elan linnas ja külastan
linna sauna. Niiid aga istun järvesidega
ilustet akna eest ning vahin lillpottide
vahelt kui sädur kaitskraavist välja ning
mõlyutan pühade mõtteid. Välgas hõljub pik-
kamisi levinev hõnnarik. Värgid kui kassisam-
mud hülivad igasse nurka ning peidavad
teineteise eest, kuid peagi leiab üksteise ja
süü annab leitu aset leidjale ning asub ise
süü kohta otsima. Ja nii ikka edasi kuni
kuu pilveribast kaetakse ning neile viivuke
pühkamiseks avaneb. Ja kui tore on neid
silmitseda, nad...

„Ants, Ants!“ rjab äkki hõige ja li-
sab juure: „Mõis sa norustad seal akna
all, katsu parem et sauna saad. Teud ju

ieegi, et pühade aeg ja rahvast murde. Pole
siis kappi ega riidekappi saada.." ja siis
süü: "... tee siis ruttu, näe pesuparki on süü."

Ah, eksitas! Tahaksin porgjasti voodata, kui
sõjupoiss armsamat taga ajas ja kuulata, kes
armujutte, kuid ühta lains, sest ema oma
käälega ehmatas väetised minema. Nägin
süüid veel, kui nad üle keldrikatuse libi-
sid ja kadusid.

Kahmasin siis pesuparki kaenlase ja astusin
tänavale. Prrr! Pakane! Nägu soolveti puhub
tuul jääkristalle puult näkku, kargab kõrva-
desse ja näpistab neid kuisupp pihtidega
hõõguvat raada, loob minu noorde mokahabe-
messe jääpurikaid. Tullukesed need küll on,
kuid pea nad siis kasvavad. See hingeaur
sulatab nad peagi, ära kuid tarduvad rohe-
säälsamas. Ning nii jääkord jääkonnale, kuni
terib jääne mägi. Ja nii kuni saunani. Säl-
aga sulab see, ning vesi jookseb üle huulte
alla emanele maa poole. Higan siis ühte-
lugu käeseljaga nina alt ja mõtlen: "Kae,
just kui mahlakask, ikka tilgub ja tilgub,"
ja asun siis riideid seljast maha noorima.

Ah, misugune soojus! Pühade ees on

~~saunaras õhjusid tulusti sisse. Kõikides õhjus~~
riietest läbi tungib ning koolipingil kõveraks
ning kangas muutunud kotte elustab! Turnan
et muuten elastisena kui rästik ning kas või
nõelasilmast läbi pugeda võin. Kõrvad kurr-
vad mõtted, mis sihitult mitte hääle tundustusele
ning mitte üle oma mündugi pahandab. Aga
küll parandan, mõtlen, ning astun pesemise-
mi. Otsesui sõjamõllu olen sattunud. Võtan pih-
kujuktuva kapa ning asun keha puhastamiseks.
Käpp ise ei ole just hülgavas seisukorras, kuid vä-
he vett peab ta siiani, ning veidi rohkem, kui ta
haiged kohad seeliga paikan. Ja pesen maha
omad vanad patud, laisuse õppeaasta esimesel
pooltel ning tootan, elatunud kapa pääl istudes,
virgemini õppima hakkata. Käbetvahel silmit-
sen teisi saunalisi. Üsna lähedal seisab mees,
kui seitsme-kaheksa aastane, ning hõõrub
silmi. On vist seep silma läinud. Annan
head nõu, silmi külma veega pesta, mida väike
mees ka teeb ning pärast selle tasuks minu
turja peseb. Kui arvan et tui juba küllalt
nühkida on saanud, ütlen poisile suure
„aitäh'i" ning astun lavatuppa. On sääl
aga pulav! Üksse avades tahtis ära põletada.

Astun siiski sisse, sest tean et siin enamasti
vanemad mehed on, kes inimestele omi haigusi
kaebavad ning selle ja selle haiguse vastu rahu
soovitavad. Igakord on neis mõndagi naerma-
ajavat. Ja nii ka nüüd. Istun lava alumisele
astmele ja näen ning kuulatan nuudat
vana 70.a. taadikse teiselt omasuguselt sõnab, sa-
laduslikele liigutuste saatel: „Ja kui sa käed
veemad on, siis võta nitropüüma. pane Ameerika
püüma purki ning keeruta tangidega ahjus. Pü-
rast pane natuke sipsi sisse, na et natuke
paksenemas lähed ja pane seda plaastert kuu-
ga koha peale, tunned koha et paraned.“

„Ja, ja, noogutab teine peagu ning tõu-
seb pästi lavale astumiseks, enne aga vis-
kab hea hulga vott kerisele.“

„Põngukised!“ kisendan ja jooksen välja,
võtt kõvasti sulgudes. Riietun ning astun
kõhustele.

H. Hanson.

Hoored asunikuud.

Sergu ja Maunvaldi sid head sõbrad, elasiid
sines majas ja käisid seltsis koolis. Ühel heal
päeval jäeti meie sõbrapaar peale tunde istumise.
Hurilikuult ei pannud nad ülespidamise peale
suurt rõhku, seekord tärs aga asi neile liigja
südamesse. Lõpuks otsustasid nad ära põgeneda,
ära kuryade kooliõpetajate eest, kes neid küt-
lalt oieti ei hinnanud ja vanemate eest, kes
seda uskusid, mida kooliõpetajatelt kuulsid.
Nad kujutasid ette, kuidas nad siis omale ei-
algu väikese onni ehitavad, põldeid karima hak-
kavad, kuidas lõpuks esialgse, väikese üti ase-
mele suure, uhke maja ehitavad. Liig ilusad
olid tuleviku kujutused, liig roosilised, nii et
poisid otsesõbra põgenemise seltsõhule asusid.
Võeti tahtlikke siju, nagu lubidas ja kir-
vis, millest üksi, sooparandaja läbi ei saa.
Olgu öeldud, et poisid kavatsesid endile uut
kodu lüua kesk raba asuvalle Pikaseltja
marele. Murtseti ka pool leiba ja tükk li-
ha, sest teid ei näinud kaugel rappa minna
on suur rumalus.

Ohtu poolikud läksid poisid teele. Komp.

sad olid raske ja raskest muutused ka
poiste südamed. Kes teab mida tulevik too-
tubmatult keerkis nii mõnigi ohre ninnust ma-
aga tagasi suruti. Poised hüppasid mättelt
mättale ja kinnakalt kinnakale kuid tee edene-
visalt. Gaarele jõudsid nad, kui ilm pimene-
s. Tuli tehti maha ja üks poistest hakkas
liha küpsutama, kuna teine magamisaset val-
mistas. Ta kaevas auku maasse, koryas selle li-
hepuru ja sammalt täis, laotas kasuka pea-
kuna teine kasukas pealevõtmiseks jäi. Ka
liha sai küpses. Töödi siis leiba lihaga ja
suhkruga, rüübati soort peale ja mindi ma-
gama. Teineteise kaisus ärkasid nad hom-
mikul. Külmi, tihe udu kattis raba, polnud
näha lähemaidki puid. Külmetades ja va-
nisedes said nad viimaks teile süüdata.
Pärast soojenes ilm ja poisid ehitasid end
le ka onni.

Gaar oli nende riik, nad tundsid endid
kui maadeleidjad ja ei mõelnudki et see
maa juba enne neid, leitud" oli ja ühtlasi
si ka võraste maa. Igal päeval tegid
nad jultuskäigu läbi oma "riigi" ja
vaatasid üle raba paistvat, päriskeedu. Hh

muusikal käiged saibisid poisid karemini ka-
ritavust ajast. Täpse talle kutsed nad ema
est, kas nende suuduse suidagi teada saanud
ja neid koju süna taluud. Rõõmsalt olid nad
selliga nõus ja ka kempseud võttis naised ema
oma kanta, mis neil siis viga käia oli. Jäl-
le lapsed poisid kooli, kus nad müüd ka
paremini "vedas". Mõlemad nad erid arve,
et, kodus ema seljatuga on nende kindlus".
Ton Joe.

Koolipidu.

(Ettekujutus.)

On asju maa ja taeva vahel, mida õp-
puid tihhti armastavad korraldada ja need
on - koolipidud tantsuga. Mis oleks ka kooli-
pidu tantsuta? Ah, vastake, kas mõistate? Nojah,
õgu siis tantsuga.

Ettevalmistused piduresulgavad harilikult
2 päeva varemalt. Siis õpitakse näitemänge,
võitli kääldekadmist, (siis elegant pidul pra-
vad asukas ka viisilid figuurisrina) palette
ja muud vookust peale lõunat kella 2-1/25.
Telle ajava õpitakse ettekanded kõige paremini
ära. Münd asjad, nagu ruumide puhastami-

ne j. n. e. läheb ka imariesti. Olgu kuulas
on, aga lõpuks on kõik valmis ja tehtud pe-
daliste vastuvõtmiseks. Kõrused ettevalmis-
tused võib endale igati isiklikult
kujutatud olgu siin aga pida ise.

Wäitemängud, deklamatsioonid ja
muud „numbrid“ kedratakse rutu maha, et
tantsuga peale saaks hakata.

Mingid kummita muusikakoor. Min-
gumehi on saul täis ning tantsijad laevorivad
nende vahel risti ja rästi. Tants lõpeb. Istutak-
se pinnidele, mis uuemini kokkuvõidmise mõttes
neljakoordselt üksteise otsas, ja tõmmatakse paari
kipsitud kuiva tolmuga. Muusikad on aga
väsimatud ja varsti tuleb üksi „rheinländer“ ja
„ci-ca-pu“ teise järele kui kukemokast. Tantsi-
jate saabastel on tallad kulunud. Tuuakse
hobusekoorem uusi saapaid. Et nahapuru
põrandal põlvist saadik on, komandeeritakse ka-
ri võjamehi kohale, kes rämpsu elektriluu-
dlaadiga välgu pühivad. Kõrused on tantsijatel
uusid saapaid jälga tõmmatud ja tants ruttab
edasi. On kõrge palavus. Termomeetrid lõh-
kevad kuumusest. Tantsijaid minestab kui
kärpsid. Kõik nad tritakse eesnõtta rüü

mad lõpuks toekuvad.

Täna rohkem ja rohkem inimesi ilmub pidule. Saal on neid puupüsti täis ja kõik nad tantsivad. Et nad aga tihedalt üksteise vastu suutud, siis keeleb määrata mass pikka- nooda ümber saali, just nagu igatama teda kultuiga. Muusekandidid on ruumipuudusel kroon- lühtri otsa roninud ja põrutavad seal kõrgu- ga marss, valss ja polkasid alla. Esikojas ole- vad pidulised ei saa enam saali tulla. Kõsagilt suudakse suupill ja selle mängija ronib rüde- varnadele kuna teised tantsima kerkuvad. Muu- tarse klässide unsed maha, aetakse pingid hunnikusse ja etab olasi kestab noorte inimes- te lust.

Tyal ajal on aga ka lõpp. Koolijaha- taja teadaanne pidu lõpu üle paneb inime- sed kihama. Palutakse veel pool tundi pidu pikendust, veel pool tundi, siis veel pool tun- di ja lõpuks ainult veel varand tundi. Mõned arukamad lähevad ceskotta ja ajavad sein- kella „seisid“ 13 tundi tagasi. Viimaks lõ- peb ka kooli juhataja kannatus ja ta nõuab kategooriliselt pidu lõpetamist, ähvardades veel- gust kurnutada ja sõjaseisukorda manna pan-
41

su Tartu ja ühe parteiistruumend tart.
su ja rutatakse uskotta üleviidud selga
ajama. Seal on see suure tungi tõtte võima-
ta. Tungitakse koolimaja õue ja vande muis-
tal see riietusaist inimesist. Siis algab suur
rahva vool tänavaid. Kiigla, tagurpidi joms-
va jõega, mis peajöest vee kõrvaljõgedesse ja
ojadesse tagasi saadab, võib seda võrrelda.
Kisa ja kina on arvamata. Tegamööda kaob
aga kõik. Kõju jõudes kukutakse kõige riie-
tega roodisse ja jäädakse surmuväsinult ma-
gama. Hommikul jäädakse kooli paar tundi
hiljaks ehk paremal juhusel puudutakse
hoopis.

Fata-Morgana.

Juku jõulude ootel.

Hall talvine hommik. Tibab rõsket,
jäist udu, seistab tuul kuivamis raagus.
Igapäet, tiivitavalt kraakuvad varased, lüsi-
tadeid karvamütsidena kase ladvas ja lastes
end vihelda tuulil panete onstega. Päike
rullib nagu juusturatas taga tihased pilvi,
saates mõne võikollase niire porri uppumise
maale ja tõmbab siis pea unesti pilve vaipa

Sammas tinaaval õppus, suure raamatupark
kaenas, rääkis sügavalt palitu taskuis, müts pi-
suti viltu roosipotina ta suuile, imargusel pool.
Vilistades lõtusat lookest, tormas ta koolimaja
poole, läbi pori, läbi lompide kust vesi pira-
joana ta rüetele pritsib. Juke ei näe, et hom-
mikul nii hooliga puhastatud saapad hab-
leks muutunud ja pori püksisäärtale pritsi-
nud. Aina tunneb, raamatupark on imeker-
ge, kergem kui kumagi enne. Sirutab siis
kaela välja, silmas raamatuid ning tem-
bal pea uueste palituskruusse.

"Jõulud, jõulud!" ümises ta, "juba
nädalati pärast jõulud, aga pole veel õppima
saanud hakata. Kuhu jäi see pooluasta?
Lihtsalt ära kadus, sulus, auris. Nüüd tule-
vad jõulud, tunnistus. Missugune see küll võiks
olla? Tea kas mõni "nõrk" rah? Jumal teab!
Kodus ootavad isa, ema. Ootavad millal tu-
leb poeg, pole ju kaua näind. Isa ongi ju
hall, ema põdur raskest tööst. Hoia õed-ven-
nad on nii nõõmsad kui näevad jälle veneta
Jukat kes nüüd ju saks, kelle rüetest ja
olekust hõõrab välja sakslust. Ka nemad
võrastavad, nagu häbenevad abgul, kes teab

mida. Olen ju küll alati meile hää ja
lahke vend olnud. Itga see pilk, millega
väike Mikku mind pühade ajal vastu võtab.
Tunnin tavaliselt selle üle püüest piisu Mikku
mind enam ei usalda, see väike poisijõmps,
kellega enim lahutamata sõpruses elasin.
Ullatan siis alati talle „kombut“ ja upitan
ta süle ja alles siis on ta mu vend, väi-
ke poisikeht Mikku.

„Vabandust!“ sõnas juure ja nüüd
alles märkas ta, et vastik koolimaja ust oli
põrganud. Kaups, kaups puhastas ta jalad
ning astus siis koolimajja. Pani mütsi ja
pabita varrua ja nähes neid libedaid, üma-
rikk nägipulne, tulid talle korraga jõu-
lavorstid meele mis rõngastena vardasse
actult tõdrikambri laes ripuvad.

Formas siis trepist ülesse, mis viist
rasvast pidid tilkuma, ent sai oma eksitu-
sust aru ja puges klassinurka oma pinke,
pea täis jõulumõtteid.

M. Niuko.

Hulgus.

Laanes sammis mees nüruseis rüütelis, no-
letu habemega ja lõhkelöödud peaga. Hooli-
matult oli pistetud vana kaabulõtt kumetas-
ku, kust see sõbralikult üle käre ilma sah-
tas ühes ruudulise taskurätikuga, mille ne sa-
masti lõhkine kui ta peremhe jalalagi. Lõi-
kas õigi too ta peremees? Kes teab! Jook-
kaugemale sammis hulgus mööda metsa,
nabasid ja kiinnuid, kus vesilinnud suurte
parvedena rixasid, kui tunneksid need röö-
nuu soojalt paistva päikese üle. Ta ei sil-
manud enam külasid, ega inimeste elukoh-
ti, milliseid ta nii väga kartis, kuigi ta
sõrde läheduses väibida armastas. Küla äär-
stes metsades armastas ta vaita omi jook-
siku päevi, õõsel külastades talupoegade
aita ja lautu, kust ta leivapätsi ehk
seupõõsa varastas, millest ise tule peal orgi
õõsu maitsevat ainet valmistas. Kuid kau-
ses nii ei kestnud. Ühel ööl, korrates oma
külasõbraku, leidis ta aida varjul lauruva-
nake, kelle hobenõõpidega ulirüüsi nii väga kõi-
naraburid osutas. Ja järgmisel hetkel leidis
hulgus end jooksul metsas, kuena sikkeldet

kuulid tait mööda ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
hurdad. Nii poksis ta k... end
sügavust lahnest nägjust m... Kuid
nälg ei annud rukku ning... oli ta
teel inimeste dupaikade... üks-
siku männa otsa ja silmitas... umb-
rust. Kuid ainult lagendinud rauguses
ja üksikud metsaturkad paisisid talle sil-
ma. Ei suutu ega olgkatust. Hemal keerles
üle raba kollane maantee millelt selgesti paisi-
sid murevasügisised vankri jäljed. Viististi
sõideti seda teed harva; vahemalt ei näi-
nud vana hulguis sääl mingit liikumist,
ehk ta küll tõivid tunnid männa otsas
istus ja ootas, kas ei ilmu kuskil mõni talu-
mees ehk kas ei kuule ta eemal määrima-
ta vankri käginat mille järele ta siis ku-
mi küllani välja oleks hülinud. Siis ro-
nis ta maha ja vajus mättale. Ta oli näi-
nud suurelt teelt vähemalt kõrvale pöör-
vat - kas ei vii see kuhuigi küllasse?
Kas ei või ta seda mööda küllasse minna
ja leiba osta? Olgu küll et ta peala-
gi veel paranenud polnud, selle olid nõrd
külamehed ta külastraige ajal lõhki löö-

nud, aga ehk juhtub ta mõnda teise külle,
kus teda ei tunta. Ja siis võis ta ka veel
pea kaabuga kinni patta. Pois pole ka tar-
vis midagi maha võtta. Osta asi ja mine edasi.
Aga siiski kartis ta inimesi. Külas ei ole ju
ühtegi neid kui metsas. Ja hulgas otsustas
tasa edasi minna. Siin ilmusid juba ka mär-
gid, mis inimese lähedal ole tunnustasid,
ninnult võrselt raicitud puude kännud. Ka tuli
oli siin hiljuti olnud, tund ei olnud jõud-
nud tuhkrogi laiali puhuda.

Joudis õhtu, kui talle korraga nagu
range näuqunine kõrmu kostis. Ja seisatas
aga ei kuulnud enam midagi. Ümberringi
valitses täieline vaikus. Jälle kostis näuqun-
ine. Meelatu hirm valdas teda ja ta har-
kas ulasi sammuma. Kuid nagu kiuste
kuuldus otse tema ees jällegi endine ki-
sa. Ja siis jälle ülerval peakohal - see oli
aga kurgede parv. Täevas selgines kuma
tähed üksteise järele põlema löid. Tee kõr-
val loigus krooksusid kornud, madala-
matel kohtadel heljus udu, kuma ün-
situd puud omi onsi kui maaratuid, kä-
si hulguse poole sirutasid.

Ta otsustas minni lähema metsatünni
minna ja sinna öömajale jääda. Jõudis ko-
hale, korjas kuiti puist ja süüitas tulle.
Terve hulk sädemaid lendas särinagu
vasta taevast. Korraga kokkus ta. Mis see
ole?! Keegi ragu näugus kusagil. Hul-
guis pidas hinge kinni. Jah, - metsast kuus-
dus näugumine mis lõpuks karjumiseks muu-
tus. Talle tulid meelde ennemuistised ju-
tud, kuid ta surus oma kartuse tagasi.
Oli ta juba kooie eluajal metsa saladuste-
ga harjunud. Kuid süisri....

"Kes siin on?" hüüdis hulguis valjus-
ti. Hüües arutas minuvast metsas elu: ora-
vad ja linnud onstel häälitsesid, üleval
vuhesid tüved. Ühis jälle vaikuis ja ra-
hu, midagi ei kuulde hulguis enam. Aga omu-
ti näugus siin keegi. Ta astus edasi ja vaa-
tas ringi, sammudes võimalikult tasa.
Nii mõistus hulk aega. Eemalt kuulduis
jällegi näugumine, seekord nõrgana.

Ilm selgines, kuu tõusis. Pimeduses
hakkasid hallid tüved paistma, ka tee
paistis. Ja jõudis teele, mida kuus val-
gustas, nägi ta oma jälgeid ees lebamast

suurud kassi, musta värviga karvaga kassi, sägavad küünikaavad teinud. See kohal aga uinas tõsiselt öökull, kuni tahtes tagasi pöletada algavat koitu.

A. Hanson.

Mitmesugust.

"Merkuur" №2 ilmunud ülesande lahendus:

n	a	n	n	i	b	a	e
m	e	n	e	l	a	o	s
v	a	r	t	b	u	r	g
s	a	l	a	m	i	s	e
p	i	i	s	k	o	p	p
k	e	r	a	k	l	e	s
k	e	r	i	k	l	e	s
s	o	k	r	a	t	e	s

Õieti lahendusi:

Korke; Okoh.

Uued ülesanded.

Küsimus õpilastele:

Miks väite koolis?

Ed. Pärna.

Vastused saata "Merkuuri" toimetusse.

Hobukäppse ülesanne.

v	i	s	e	d	t	a	e	h	m	a	t	e	r	g	a	m	a
v	a	m	i	t	e	r	v	i	t	a	j	a	j	u	m	u	
h	u	s	e	d	o	h	t	a	k	a	n	d	õ	s	a	h	i
k	s	a	t	u	e	d	e		i	n	a	n	j	u	k	o	
t	a	e	m	u	g	a	m	i	k	u	k	e	n	e	o	h	
l	e	d	k	a	m	u	t	u	t	e	i	l	u	s	k	e	k
a	e	v	a	k	o	v	õ	o	n	u	l	e	d	m	a	v	a

Siin peitub
C. R. Jakobsoni
kahealmiline laul.
Missugune?

Ohoh!

Miss on led, huu, du, sil, i, kand

- Eesti naisluuletaja
- Põllutööriist
- Eesti muinaspepp
- Kuupäev võõras keeles
- Linn Eestis
- Järv Eestis
- Eesti muusikamees
- Mitte ilus

5 tähte.	On sõnad
3 "	õieti leitud,
8 "	avaldavad
6 "	esimesed tä-
5 "	hed ülevaht
8 "	alla lugedes
7 "	puhade Jooi.
5 "	

H. H.

Kirjavastused.

Ed. Pärna: Kaarjoomistused plagieeritud
"Vikerkaarest", luuletused ka võigile tutta-
vad. Ärge nii rumalalt neid ümber tehke!
"Miss on Rahvasteliit?" kas algupärane?
Kahkleme selle juures.

Valjaand.: G. J. "Kiir". Põlvkond. kaub. r. mimeograafie.

Tükivigu:

Lhk 14. 5. rida alt:

on

- trepist ülesse, mis vist j. n. e.
peab olema:
- trepist ülesse, lakkudes sönni,
mis vist j. n. e.

Subatud tsensori poolt 16. detš. 1929. a.